

Сумський священик Василь Васильківський – перший батюшка, що став кавалером Ордону Святого Георгія

Василь Васильківський народився в 1778 році. У 1804 році закінчив православну духовну семінарію, став священиком і був відправлений служити в Іллінську церкву міста Суми. Життя у священика було непросте. Померла дружина, батюшка залишився один з малолітнім сином.

Влітку 1810 року отця Васильківського призначили полковим пастирем 19-го єгерського полку. Начальник полку полковник Загорський не міг нарадуватися новим батюшкою, відмічав його прекрасну вченість. Отець Васильківський був справжнім духовним пастирем і вчителем, мав глибокі знання у різних наукових дисциплінах, зокрема фізиці, математиці, історії, географії, знав декілька іноземних мов. Словом, людиною він

був різнобічно обдарованою й талановитою.

Вітчизняну Війну 1812 року батюшка зустрів в тому ж полку. Перша битва, в якій взяв участь отець Василь, була битва за Вітебськ. Під містом розгорівся страшний бій. Протистояння тривало близько 17 годин (майже як у Бородінській битві). В ході бою священник, знаходячись в перших рядах російської армії, сповідував і причащав поранених і вмираючих російських солдатів і офіцерів. Здійснюючи таїнство, отець Василь був поранений в щоку, але поле битви він не покинув. Пізніше вибухом йому відірвало мізинець. Але й ця кривава рана не змусила батюшку покинути своїх духовних чад. Тільки після третього поранення (у ногу), коли сили зовсім залишили батюшку, його вивели з передової.

Коли у жовтні 1812 року російська армія переслідувала відступаюче військо Наполеона, під [Малоярославцем](#) 19-й егерський полк знову вступив у жорстокий бій з ворогом. По спогадах генерала Дохтурова, отець Василь знову був попереду полку й надихав солдатів на подвиг своїм прикладом. Не обійшлося без поранень і в цій битві.

Пастирська й військова служба руського священника викликали велику повагу: головнокомандувач Кутузов писав про батюшку Імператорові Олександрові І. Імператор нагородив отця Василя орденом Святого Георгія IV ступеня – уперше цей військовий бойовий орден був вручений особі духовного звання.

На жаль, відомості про день, коли отець Василь відійшов до Господа, історичні архіви не зберігли. Одні стверджують, що батюшка помер від ран у березні або в листопаді 1813 року. Інші говорять, що батюшка загинув у 1814 році під час Закордонного походу російської армії, вже у Франції.